GÜNAYDIN
ustura-21
İkinci Cilt
-Bay Lantrec, tarifede indirimi kaldırdık, artık küçüklere yarım bilet yok!
USTURA BAŞLARKEN YENİ CİLDİNE, BAYIM, ÇOK DİKKAT ET NÂZİK CİLDİNE !
-Berber Cildî -

ANLAT DERDİNİ MARKO PAŞA'YA!

Söke'nin Avşar köyünden Bay R. K. yazıyor:

Sayın Paşam,

"Biz köylüler, toprağımız yok, reçberlik edelim. Mera yok, hayvan üretelim. Okula gidemedik, memur olalım. Zenatımız yok, işçilik edelim. Biz de işsiz güçsüz tilki ini gibi kahvelerde isli duvarlara baka baka temelli karamsar ve umutsuz kaldık. Bizi ışığa ileten bir yol salık verir misiniz?

MARKOPAŞA - Sevgili okurum, neden durumunuzdan yakınıyorsunuz? Demek, hiç çalışmadan, hiç yorulmadan bunca yıl yaşadınız ve yaşamaktasınız. Sizin gibi yüzbinlerce insan da yaşıyor. Düşününüz ki, bunca yıllık iktidarlar sizlere hiç çalışıp yorulmadan yaşama olanağını sağlamış bulunuyorlar. Buna karşılık siz ler de, seçimlerde oylarınızla o iktidarlarıdestekleyerek ya da sizlere bu olanağı verenleri iktidara getirerek borcunuzu ödüyorsunuz. Bu çalışmadan yaşama rahatını bırakıp, ille de çalışacağız diye Almanya'ya Belçika'ya, İsveç'e, Avusturya'ya, Avustralya'ya daha bilmem nerelere gidenlerin yaptıkları düpedüz nankörlüktür. Olsa olsa yaşadığınız yerleri ve koşulları beğenmiyorsunuzdur. Bunda çok haklısınız ama, bunun için de hiç merak etmeyiniz. Çünkü, din adamlarının dediğine göre, bu dünyada sıkıntı çekenler, öteki dünyada rahata kavuşacaklardır. Demek, öteki dünyada garanti sizin için.. Orda da, bur - daki gibi hiç çalışıp yorulmadan, bir eliniz yağda, bir eliniz balda, bir yanınızda huriler, bir yanınızda gilmanlar - Seç seç al-Kevser şarabı gürül gürül - Doldur dol - dur iç imanım - yan gelip yatacaksınız. Siz daha hangi ışıklı yolu soruyorsunuz? Her ikti - dar "Nurlu ufuklar!"deyip durmuyor mu? Öyle nur ki, gözlerimiz kamaştı da ondan bişey göremiyoruz.

*

Küçükçekmece'den Bayan N. P. soruyor:

"İnsanın aslının maymun olduğunu söylüyorlar. Siz ne dersiniz? Ben inanmıyorum.

MARKOPAŞA :

İnsanın yaşına göre değişir. Yalnız, seksen yaşını geçmiş insanların aslı maymundur. Siz de seksen yaşından sonra aynaya bakabilirseniz inanırsınız.

*

Kırıkhan'dan Bay Beşir K. ya:

"Illım kemiksiz, illım iliksiz, illım maşe, illım dağları âşe"diye sorduğunuz bilmeceyi bilmiyorum.

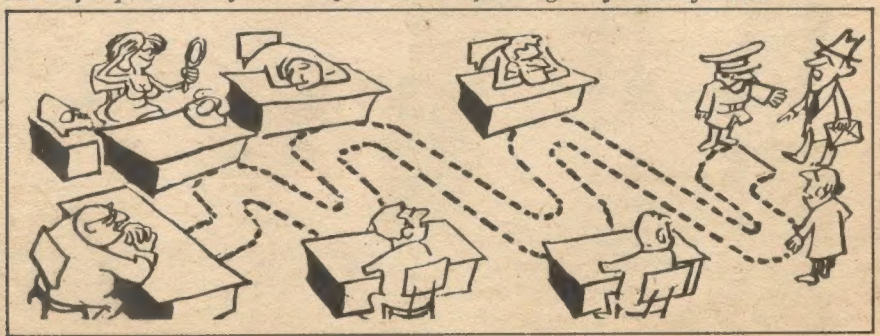

Başyazı

YAZ TATİLİNE GİRERKEN

Yazan: Adil TATİLDE

Yazıma, bir büyük Şark mütefekkirinin şu sözleriyle başlıyorum : "Muhalefet, insan tabiatının icabıdır" Bu sözü, büyük mütefekkir Haydar Sadabâd'ın söylediği bir söylenti olarak söylenmektedir. Bu çok vâciz söz, ciltlerle kitabın içine sığdırılamayacak büyük bir hakikati ifade etmektedir. Evet, muhalefet insan tabiatının bir icabıdır. İnsanoğlu, her kimin oğlu olursa olsun, yerli yersiz herşeye itiraz ve muhalefet etmeye hazırdır. Ve hattâ meşhur bir İngiliz filozofu--Dilimin ucunda ama adı bi-türlü aklıma gelmedi-- der ki " İnsan, muhalefet eden hayvandır. "Bugünkü muhaliflere bakınca, bu İngiliz filozofuna hak vermemek mümkün değildir. Gerçekten de eşek ve keçinin inatçılığını, onların eşekliğine ve keçiliğine verirsek, bütün canlılar içinde muhalefet eden, insandan başka hayvan yoktur. Meselâ, Parlamentonun tatile girmesi meselesini ele alalım. Hepimiz biliyoruz ki, hangi partiden olurlarsa olsunlar bütün milletvekilleri ve senatörler, yaz hatta bahar gelir gelmez hemen Parlamentonun tatile gitmesi için içlerinden can atıyorlar. Ama muhalif partilerden olanlar, sırf muhalefet ederek iktidarın sinirini bozmaya çalışıyorlar. Bereket versin, iş başında sinirsiz, kemiksiz-tam bifteklik bir zat var da, kendileri daha çok sinirleniyorlar. Dikkat etmişseniz, milletvekili ve senatörlerin aylıklarının artırılması konusunda da hep böyle olmuştur. Hepsi de içlerinden aylıklarının, yıllıklarının ve yolluklarının artırılması için can attıkları halde, sırf muhalefet olsun diye aylıklarının artırılmasına muhalefet ederler.

Çok rica ederim, Parlamento'nun tatile girmesi kadar tabii ne olabilir ki... Bütün dönem, gazetelerde Parlamento haberlerini hepimiz okuduk. Parlamentoda ne kavgalar, ne gürültüler oldu. Yumruk yumruğa, tokat tokata, tekme tekmeye geldiler, itişip kakıştılar, bol bol söyleşip sövüştüler. E pek tabii olarak, o yaştaki insanlar, bu kadar çalışma sonunda yoruldular ve tatilde dinlenmeyi çoktan hak ettiler. Ve önümüzdeki seçimlerden sonra daha büyük siyasî maçlar başlayacaktır. Bunlara hazırlanmaları gerekir. Boksörler, futbolcular bile, büyük maçlardan önce kampa alınarak dinlendirilir. Elbet politikacıların da tatil yapıp dinlenmek ve böylece yeni siyasî döneme hazırlıklı çıkmak haklarıdır.

Biz, her zaman tatilden yanayız. Onun için de bağırıyoruz: "Atam, izindeyiz! " Şimdi bu sözü şöyle değiştirmek daha doğru olur: " Atam, tatildeyiz! "

Mehmet Akif Ersoy'dan

taşlama

Ne Eser, Ne de Semer

"Ölen insan mıdır, ondan kalacak şey : eseri,
Bir eşek göçtü mü, ondan da nihayet : semeri."
Atalar böyle buyurmuş, diye binlerce alın,
Ne tehâlükle döker, döktüğü biçâre teri !
Şu bekâ hırsına akl erdiremem, bir türlü,
Sorsalar, bence, temâyüllerin en derbederi :
Hadi, toprakta silinmez bir izin var, ne çıkar,
Bağlı oldukça telâkkiye hakikî değeri?
Dün, beyinlerde kıyamet koparan "HİKMET"i al,
Bugünün zevkine sor : beş para etmez ciğeri !
Gündüzün, başların üstünde gezen "şâheser" in,
Gece, şâyet,arasan, mezbeledir belki yeri !
İsteyen almaya baksın boyunun ölçüsünü,
Geri dur sen ki, peşîman atılanlar ileri.
Bilirim : "Hep de sememiş !" diyecek istikbal,
Tekmelerken şu kabarmış sıra kümbetlileri,
O ne çok bilmiş adamdır ki : gider sessizce,
Ne esermiş, ne semer, kimsenin olmaz haberi !

ÇOCUKLARA

Ne odunmuş babanız: olmadı bir baltaya sap!
Ona siz benzemeyin,sonra ateştir yolunuz.
Meşe halinde yaşanmaz,o zamanlar geçti,
Gelen incelmiş adam devri,hemen yontulunuz.
Amma dikkatli olun: bir kafanız yontulacak,
Sakın aldanmayın: İncelmeye gelmez kolunuz!

Hayat Arkadaşıma

Seni bir nûra çıkarsam,diye koştum durdum,
Ey bütün dalgalı ömrümde,hayat arkadaşım!
Dağ mıdır,karşı gelen,taş mı,hep aştım,lâkin,
Buruşuk alnıma çarpan bu sefer kendi taşım!

Memleket Hasreti

Avrupa üniversitelerinden birinde bursla okuyan zenci öğrencilerden birinin, arkadaşını yediği duyulunca herkes dehşete düşer. Rektör, arkadaşını yiyen zenci öğrenciyi çağırıp sorar:

-Burda size verilen yemekler az mı geliyor?

-Yooo, çok bile.. Hepsini yiyemiyorum.

-Verilen yemekleri mi beğenmiyorsunuz?

-Hayır, çok beğeniyorum.

-Size verilen burs mu az geliyor da canınızın istediğini alıp yiyemiyorsunuz?

-Yooo, burs da yetiyor.

-Öyleyse neden arkadaşınızı yediniz?

Zenci öğrenci soğukkanlılıkla,

-Memleket yemeğini özlemiştim de.. der.

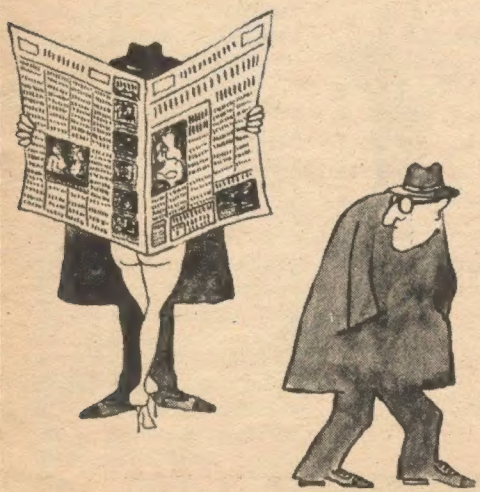

SAİT FAİK ABASIYANIK (1906-1954)

Adapazarı'nda doğdu ve ilköğrenimini yaptı. Bursa Lisesi'ni bitirdi. Bir ara İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesinde okudu. Babasının isteğiyle ekonomi öğrenimi için İsviçre'ye gitti. (1931) Lozan'da onbeş gün kalıp Fransa'ya "Grenoble"e gitti. 1935'de yurda döndü. Kısa bir süre Halıcıoğlu Ermeni Lisesi'nde Türkçe öğretmenliği, daha sonra yine kısa bir süre, başarısız sonuçlanan ticaretle uğraştı. Bir ay kadar Haber Gazetesinde (1942), bir ay kadar da Tan gazetesinde (1945) muhabirlik yaptı. Genellikle geçimini sağlayamadı, babasının geliri ve babasından kalan mirasla geçindi. Yaşamını, annesiyle birlikte Burgaz Adası'ndaki köşklerinde geçirdi. Bu köşk 1964'den beri Sait Faik Müzesi'dir. Hikâyelerinde İstanbul insanlarını ve çevresini anlattı. Çok bunalımlı bir yaşantısı olduğundan, zaman zaman insanlardan kaçar, evine kapanır, Ada'ya çekilir, bir süre sonra yine yığınların arasına karışırdı. Hikâyelerindeki ezilmiş ve yalnız kişilerde kendi dramı ve bunalımı yansımaktadır.

Ölümünün Onbeşinci Yıldönümünde

SAİT FAİK'TEN BİR HİKÂYE:

KINALIADA'DA BİR EV

Kınalıada'ya ömrümde inmedim. Ama orayı öyle severim ki, neden bilmem. Belki de orada kendisiyle hiç konuşmadığım bir arkadaşım oturdu da onun için. Kınalı'nın önünden geçerken hep o arkadaşımın hiç gitmediğim, hiç gitmiyeceğim evini düşünürüm.

Arkadaşım sâkin, sessiz, iyi bir kızdır. Sabahleyin ilk vapurla işine iner. Son vapurla elinde paketlerle döner. Bazı defa son vapurda beraberizdir. Onun iskelenin kalabalığında kaybolduğunu, sonra projektörcü ışığını yolcularla karanlık yola tuttuğu zaman az bir şey sallanarak hızlı hızlı sağa saptığını görür, yine kaybederim.

Küçük, kaplamaları simsiyah kesilmiş bir ahşap evde oturduğunu sanıyorum. Evden deniz görünmüyor olmalı. Yahut belki de bir iki penceresinde, çakaleriği dalları arasından. Küçük bahçede acıbadem ağaçlarını görürüm... Bahçede bir de çıkrıklı kuyu olacak. Kırkını aşmış, şişmanca, yeşil gözlü bir kadın olan anasını kırmızı elma yüzüyle, küf yeşili gözleriyle görür, ben de severim. Böyle bahçeyi, evini, anasını tarif ederken, gördüm sanmayın. Ben görmeden severim bahçeleri, insanları, evleri.

-Artık şampanyanın gereği kalmadı, istemez!

Eve bu küçük bahçeden girilir. Evin alt katında kendileri oturur. Üst katını yazın kiraya verirler. Bir Meryemana kandili önündeki İsa resminden küçücük sarımtrak aynaya kadar her şeyde ağır, günlük kokusuna benzer bir Ortodoks hava eser. Evin içinin ne kadar temiz olduğunu sanmam. Günlük kokusu odalardan hiç eksik olmaz. Arkadaşım dediğim kızın kendi başı-

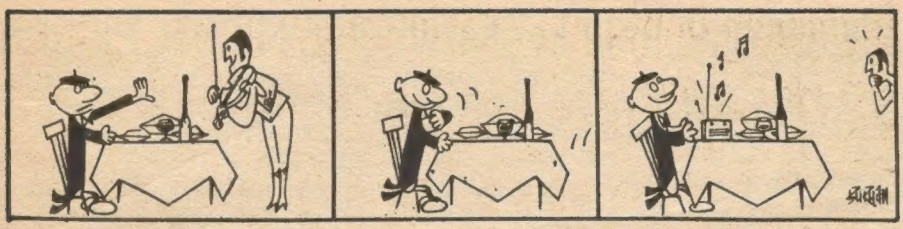

na bir odası yoktur.

Onu vapurda ikinci mevkiin tahtaları üzerinde Rumca konuşurken dinlerim.Rumca bir kelime anlamadan ne söylediklerini bilir gibiyimdir.

Akşam saat 10,45 de oraya vardığına göre ancak 11 de yemeğe otururlar.Hemen de yatarlar herhalde. Acaba başucunda bir kitap varmıdır? Bana bir defacık gülmüş olan bu kızın hülyalarına ne karışır bilmem ki?..Yemeği nasıl yer? Hızlı mı yavaş mı? Ne kadar merak ederim. Acaba birçok insanlarda olduğu gibi yemek yerken çirkinleşir mi? Çirkinleşince yüzündeki o iyi, harikulâde çizgiler ne olur? Nereye giderler?

Kınalıada'yı, bu kızı tanımadan da merak ederdim.İnsanlarını değil.Onları bol bol vapurda görüyorum.Daha çok o vapurdan çıkanlarla birlikte bu gece yarısı sönük kırmızı ışıklariyle böcek gibi kabuğuna,kırmızı benekli kabuğuna kapanmış Kınalı'nın evleri ne yaparlar diye? Ne yapacaklar.Her yerde olduğu gibi onlar da dedikodu yaparlar. Yerler,içerler,uyurlar.

Evler mi? diye sormayın.Evet evler..Bunları bildiğim halde eskiden merak ettiğim Kınalı'nın evlerini şimdi büsbütün görmeğe can atıyorum.Çünkü orada, bayıldığım bir kız oturuyor.Ben eskiden Arnavutköyünü de böyle merak ederdim. Sonra bir gece gidip gördüm.İki balkonlu bir ev gördüm.Caddelerinden, dereler geçen büyük bir köy.Dört beş köprü.. Köprünün birinde sarhoşun biri eğilip kusmuştu.

Şimdi Kınalı'yı da böyle merak ediyorum.. Kınalı'nın bir evini.Bir masa düşünelim. Eskimiş muşambadaki boncuklu bir nihalin üzerine bir sahan konuyor. Bu et midir,sebze midir? Haydi bu meraktan cayalım. Farzedelim ki,ettir.İşte dağıldı.Babaya oğula,kıza,benim arkadaşım olan kıza...Yemeği anneleri dağıtıyor. Küçük kızkardeşi büyük zehir yeşili gözlerini açmış,sahana değil, sofranın arkasındaki Meryemana kandilinin yandığı kapısı çıkarılmış dolaba bakıyor.Karpuz oradadır.Bu akşamki karpuz sarı çıkmıştır. Çekirdekleri simsiyahtır.

İşte konuşuyorlar.. Ne konuşuyorlar acaba? Bir vapurun projektörü yarı aydınlık odayı ışık içine daldırıyor.. Sevdiğim kız yemek yerken çirkinleşmiyor. O kadar şen,o kadar sıhhatli ki, yediğinin farkında olmuyor.. Arkadaşımın yüzünde hep neşeli şeyler var. Ağzında bir lâkırdı. Ne söylüyor merak ediyorum.

İşte o yüzden hikâye yazarım.İşte bu merak yüzünden hikâyeci geçinirim.Hikâyelerimi beğenmezler, üzülürüm.Beğenirler,kızarım.Kendim beğenirim,budalalaşırım.. Beğenmem,canım yemek istemez.Kınalıada'ya gelince..İşte onu pek merak eder,bir türlü de inemem,bu gidişle inemiyeceğim de...

Ünlü karikatürcüler: MİCHEL PİCHON

Aşk, onun yolundan gitmesini bilenlere mutluluk getirir, başarılarının gerçekleşmesini sağlar. Bu, biraz da insanın kendi tutumuna bağlıdır. 24 yaşındaki Fransız Karikatürcü Michel Pichon bu az bulunur mutluluğa erenlerden biridir. Aşkın ona kazandırdıkları arasında mutlu bir evlilik, bir çocuk ve bir yığın başarılı karikatür vardır.

Karıcığım, bak, ne geldi aklıma...

Bir televizyon alayım sana..

Ama iki programlı...

Renkli olacak tabiî...

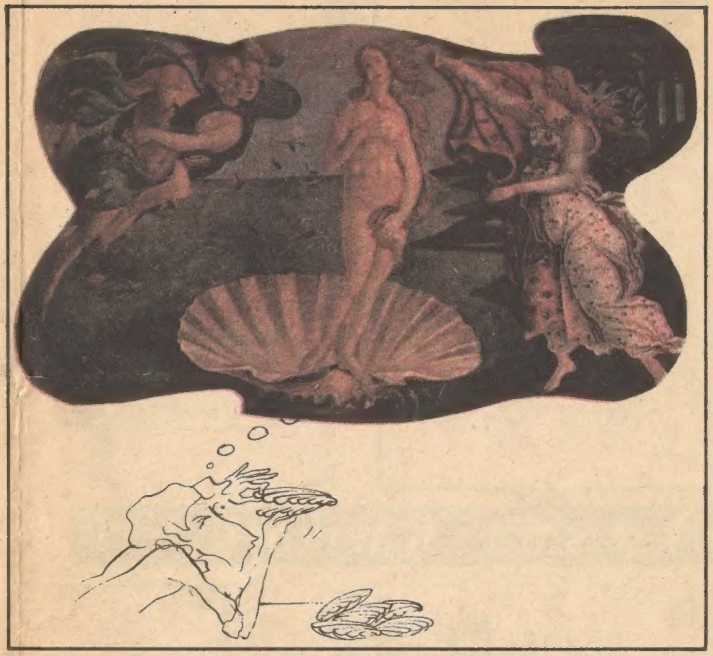

Böyle geniş, büyüüük kocaman...

Ne dersin şekerim?...

Biraz olsun rahat bırak be!

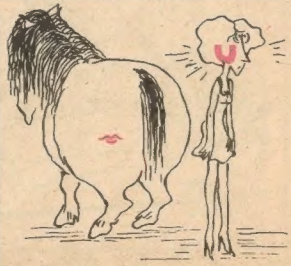

65

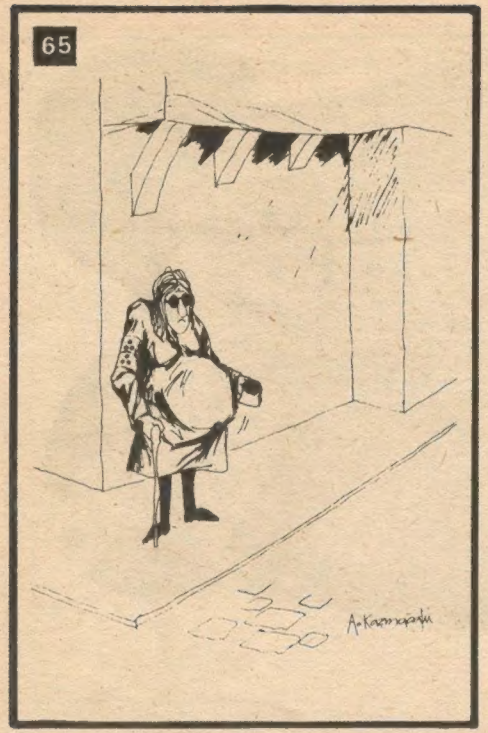

66

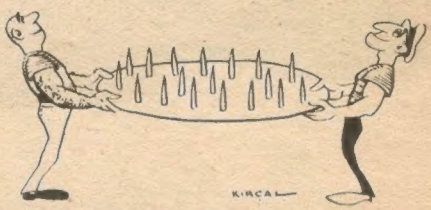

Yarışma Karikatürleri

67

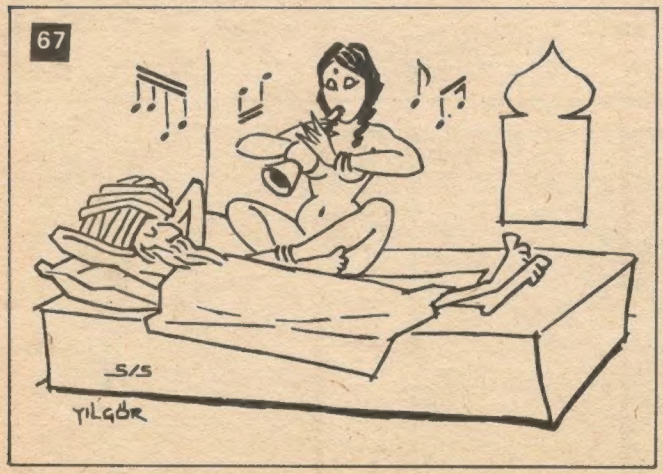

68

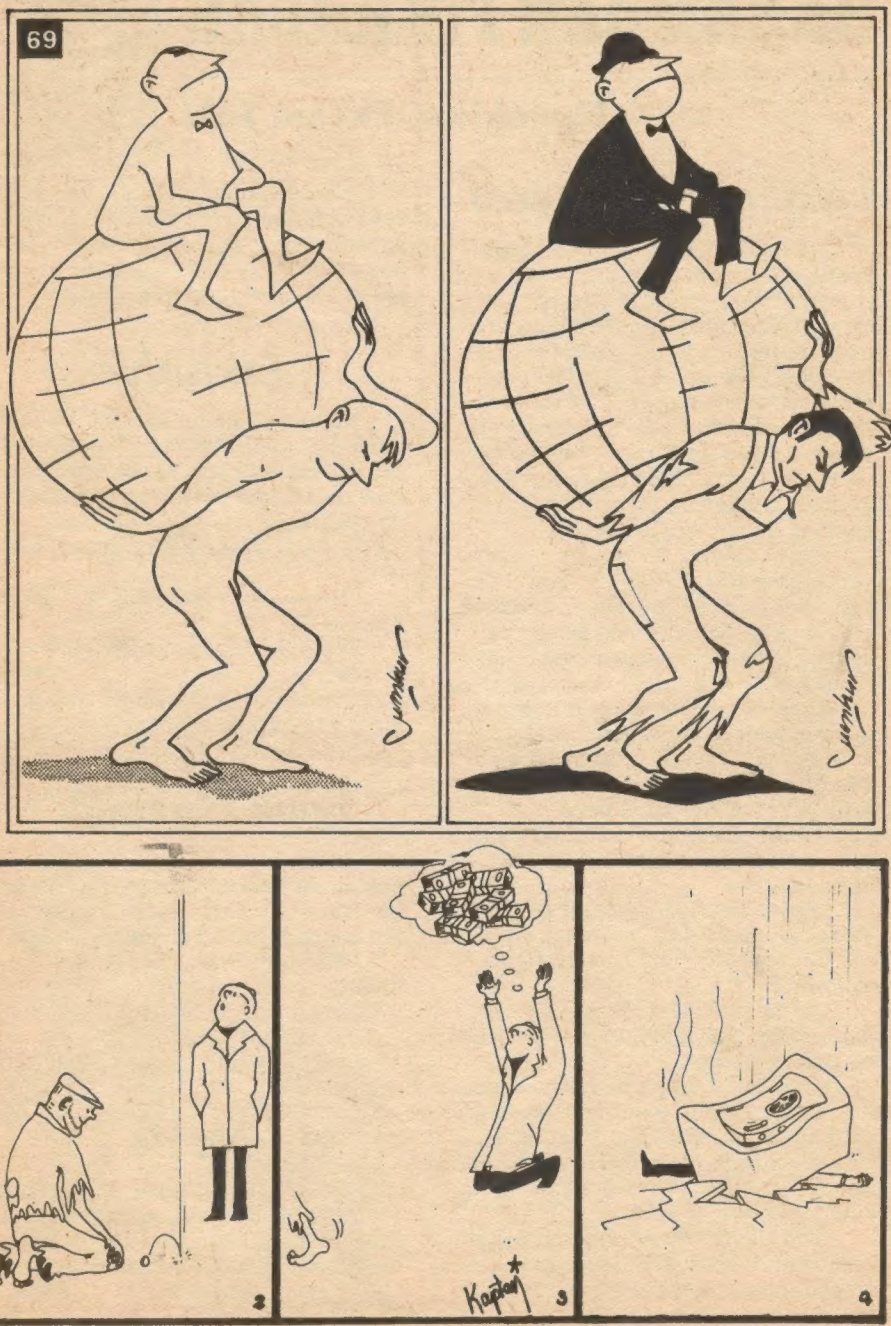
69
1
2
3
4

BABAMDAN FIKRALAR

Muvakkar Ekrem Talu

Liyakat Madalyası

Babamın gençliğine ait bu hikâyecik, pek meşhurdur:

"Abdülhamit" devrinde bir gece yarısı babam, Beşiktaş'ta oturan bir ahbabından dönüyormuş. Kafası epeyce dumanlı... Affedersiniz, fena halde sıkışmış. Ortalık zifiri karanlık. Tam da "Yıldız" yolu üzerinde iken, kendini tutamamış ve rastgele bir duvara sıkıntısını boşaltmış. Meğer bu işi gördüğü yer, sarayın duvarı değil miymiş.

Devir malûm. Devriyeler, zaptiyeler, gözcüler, hafiyeler her tarafta kol geziyor. Derhal izbandut gibi iki kişi babamı yakalayıp vakapaça "Hasanpaşa karakoluna" götürmüşler.

Karakol çavuşu aksi mi aksi.. Çatmış kaşı, yıkmış fesi:

-Bre arlanmaz... Bre utanmaz. Hiç bir saray duvarına böyle halt edilir mi?.. Yıkın şunu yere...

Babam artık ayılmış. Bakmış ki işin sonu fenaya gidiyor, hiç istifini bozmadan:

-Aman, demiş bana nasıl çıkışırsınız? Sizlerin zatı şahaneye ufacık bir muhabbetiniz, merhameti niz yok mu?..

Çavuş şaşırmış. Gazabı da bir kat artmış. Fakat babam sözlerine devam etmiş:

-Ben bu işi kasden yaptım. Orada veliaht Reşat efendinin ikamet ettiğini biliyorum. Ben padişahımız efendimiz hazretlerine bağlı bir kimseyim. Onun tahtında gözü olan adama az bile yaptım...

Bakmışlar olacak gibi değil, babamdan bir de özür dileyerek salıvermişler.

İş bu kadarla bitmemiş. Bir müddet geçtikten sonra günün birinde babama "Zatı şahaneye ubudiyetinden dolayı" bir adet murassa "Liyakat Madalyası" da verilmiş.

*

Eskişehir

Bir gün babam, Babıâli caddesinde tanınmış romancılarımızdan bir bayana rastlar. "Ayol, der ne rælerdesin, çoktandır görünürlerde yoksun.."

Değerli yazar hanımımız şöyle der:

"Bir ayağım İstanbul'da, öbürü Ankara'da..."

Ercüment Ekrem, tatlı tatlı içini çekerek:

"Ah, der, keşke ben de Eskişehir'e yerleşmiş olsam!.."

*

İyilik Güzellik

Ada vapurunda eski tanıdıklarından ve zamanın meşhurlarından bir hanıma rastlamış. Selâmlaştıktan sonra babam hal hatır sormuş:

-Nasılsınız, ne var ne yok efendim?

-İyilik güzellik... Ya sizde?

"Talu" boynunu büküp:

-Bizde, demiş, sadece iyilik!...

*

Nezle

Birinci Cihan Harbi sıralarında idi. Siyasî hayatımızın o devirdeki meşhur simalarından Sait Molla hastalanmış. Babam bunu duymuş.. Hastalığın mahiyetini bir ahbabı-

na sorunca. zamanın moda salgın - larından "İspanyol nezlesi" oldu - ğunu öğrenmiş. Fakat bunu haber ve- ren dostuna da şöyle demiş:

-Zannetme azizim... Bir ufak yanlışlık var. Bu, İspanyol değil, "İn- giliz nezlesi" olacak! "

Sait Molla, o aralık teşekkül e- den " İngiliz Muhipler Cemiyeti " başkanı bulunuyordu!

*

Çiçek bozuğu

Şehzadebaşı'ndaki "Sahne" lerin bir zamanlar başları döndüren bir kadın sanatkarı varmış. "Virjini" a- dındaki bu kantocu güzeline zama - nın gençleri içinde tutulan tutulana. Gönül geçirenlerden biri de babam..

Bir gün, bir arkadaş meclisinde o herkesin yanıp tutuştuğu kadın için biri şöyle der:

-Zevkinize şaşarım... Bir kere Virjini çiçek bozuğu...

"Ercümend " derhal cevap verir:

-Evet, olabilir. Ancak Virjini ha - nımdaki çiçek bozuğu katırtırnağı, zakkum gibi çiçeklerin bozuğu değil, belki yasemin, gül, karanfil bozuğu - dur! "

*

Vatanî

Kardeşim "Esin Talu " bir za - manlar "Vatan " gazetesinde çalı - şıyordu. Onu bir gün son derece - de güç ve yorucu bir işe memur et - mişlerdi. Esin meydanlarda yoktu ve babamın canı sıkılmıştı.

Rahmetliye, neredeyse geleceğini, üzülmemesini söyliyerek te - selli etmek istemiştim. O her da - kika ve her mevzuda "Espri" yap - mak havasından kurtulmıyarak ba - na şöyle demişti:

-Ne yapalım, katlanmak gerek. Evlâdım kız ama "Vatanî" vazife - sini yapıyor!

Togo'nun fırçasından Ercüment Ekrem Talu

23. sayımızda güzel bir taşlamasını yayınladığımız Ercüment Ekrem Talu, Recaizâde Mahmut Ekrem Bey'in oğludur. Muvakkar Ekrem Talu da Ercüment Ekrem' in oğludur. Kadın gazete yazarlarımızdan Esin Talu da Ercüment Ekrem'in kızıdır. 1961 de Samatya'daki İşçi Sigortaları Hastanesi'nde ölen Muvakkar Ekrem Talu, gençliğinde bir futbol maçı kazasında sakat kalmış, sonradan spor yazarı olarak tanınmıştı. Şiirler ve mizah da, özellikle spor üstüne mizah yazıları yazmıştır.

Muvakkar Ekrem Talu'nun, babası Ercüment Ekrem'e değgin çok güzel birkaç fıkrasını sunuyoruz.

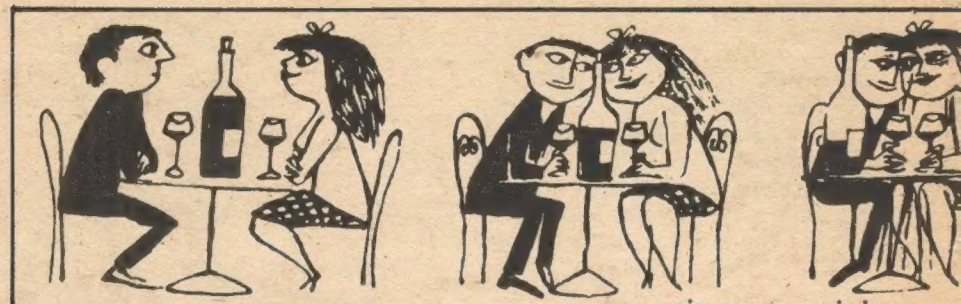

BİR BEDENDE İKİ RUH

KİME GÜLÜYOR?

Kadın yatağa girmişti. Kocası da soyunurken, kadın kahkahalarla gülmeye başladı. Alay edilmesine çok canı sıkılan adam,

-Ne gülüp duruyorsun ? diye kızgınlıkla bağırdı.

Kadın, kocasını yatıştırmak için,

-Vallahi sana değil, dedi, seni öyle çıplak görünce birisini hatırladım da...

Meratip Silsilesi
Tahran (Karikatür'den)

BIRAKIVER

Salamon çok hasta ve yalnızdı. Kötü kötü düşünürken, kapı çalınınca seslendi :

-Kim o?

-Kimsesiz hastaları koruma derneği için yardım...

Gözleri parlayan Salamon,

-Çok mersi, dedi, hastayım, kalkamıyorum, lütfen kapının altından bırakıver !

●

DAHA PİŞMEMİŞ

Olay Afrika'nın ortalarında, bir yamyam kabilesinin bulunduğu bölgede geçer. Ortada koca bir kazan kaynıyor. Çevresinde, büyüklü, küçüklü yamyam ailesi toplanmış. Yamyam çocuklar mızıldanıyor. Kadın, eline aldığı koca bir sopayı birden daldırınca, kazanın içinden, birden,

-Ay, başım !...diye bir ses gelir.

Kadın, çocuklara,

-Daha pişmemiş, az daha bekleyeceğiz....der.

●

ÇOCUK MU?

Çok büyük göbekli bir adam, ilkokulun karşısına geçer, bekler. Pencereden onu gören müdür. Her halde öğrencilerden birini bekliyor, diye düşünür. Ama öğrencilerin hepsi de okuldan çıkıp gittikleri halde, kocaman

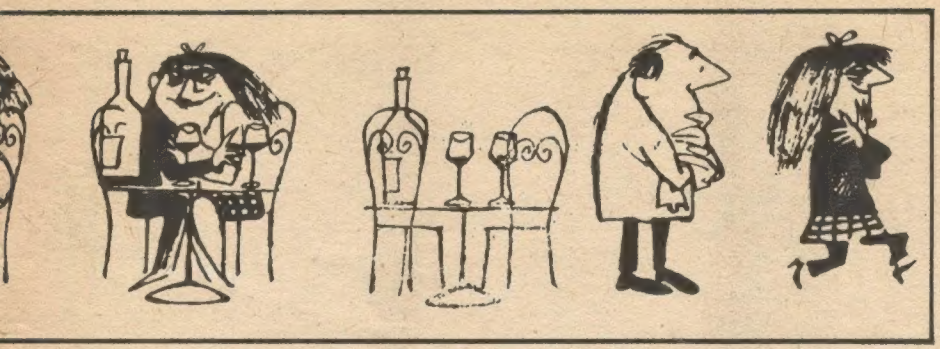

karınlı adam hâlâ ordadır. Acaba çocuğu okuldan çıkmadı mı?

Okuldan en son kendisi çıkan müdür, adamın yanından geçerken,

-Affedersiniz, der, çocuk mu bekliyorsunuz?...

Koca karınlı adam, neşeli neşeli, şişkin göbeğine vurup,

-Yok, der, kendiliğinden böyledir...

●

ELMAYLA GÖR

Genç ressam, misafir gelen arkadaşına canlı modelinin güzelliğini övüyordu.

-Hadi atelyeye geçelim de gör.. dedi. Model gerçekten çok güzeldi. Ressam,

-Daha bu bişey değil, dedi, soyunsun da gör...

Ressam çalışmaya başlayacaktı.. Model soyundu. İç çamaşırıyla kalınca arkadaşı hayranlığını belirtti.

-Daha bu bişey değil, çırçıplak olsun da gör...

Model, ressamın karşısında çırılçıplaktı. Arkadaşı,

-Korkunç güzel! Soluk kesici. dedi.

Ressam,

Daha bu bişey değil, dedi, bir de eline elma alsın da, sen onu asıl o zaman gör...

DEĞER VERMİYOR

Adam, evleneceği kadına, utana sıkıla,

-Çok affedersin, bişey soracağım, dedi, paraya düşkün müsün?

Kadın,

-Yok canım, dedi, paraya hiç de değer vermem, elime ne geçse harcarım, bu sabah bin lira ver, akşam bir kuruş kalmaz...

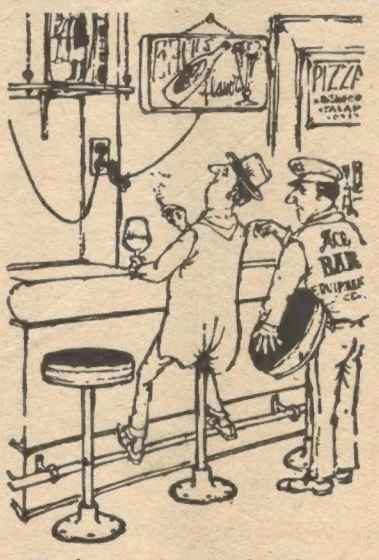

"Bu barda da amma kazık atıyorlar! Her şey kazık..."

Sayın Okurlarımız,

Ustura, bu sayısıyla ikinci cildine başlamıştır. Yirmialtı sayı olan birinci cildinde en ünlü Türk ve dünya mizah yazarları ve karikatürcülerinin eserleri toplanmıştır. 52'nci sayıya kadar sürecek olan ikinci ciltle birlikte bu eser bir mizah hazinesi olacaktır. Usturaları toplayıp birikti - riniz.